

ty, jež byly Svazem k tomu oprávněny, protože by se ani tím nezměnilo nic na skutečnosti, že šlo o zboží se znaky příznačnými pro podnik žalujícího spolku a ne pro ony podniky jiné. Ze skutkových zjištění pak plyne, že některé osoby samy uznaly závadnost svého jednání a že od něho upustily. Právě to, že odznaky a přezky, mají-li se dostati mezi skauty, ani nemohou býti vybaveny jinak než v určitém provedení, ukazuje, že jde o provedení příznačné pro žalující Svaz.

Čís. 16171.

Kolektivní smlouvy.

Byla-li výše mzdy stanovena smluvně, nemůže se zaměstnanec domáhati na zaměstnavateli rozdílu mezi mzdou sjednanou a mzdou stanovenou v kolektivní smlouvě svazu zaměstnavatelů (Svazu zaměstnavatelů severočeských stavebních živností v Liberci) a svazu zaměstnanců (Svazu dělnictva stavebního, kamenného a keramického průmyslu v ČSR. v Praze a Svazem křesťanských továrních a stavebních dělníků pro ČSR. ve Svitavách), když pracovní poměr nepodléhal ustanovením kolektivní smlouvy, ježto žalovaný zaměstnavatel nebyl členem zmíněného svazu zaměstnavatelů.

(Rozh. ze dne 4. června 1937, Rv I 675/37.)

Žalobce, který byl u žalované firmy (strojnické) zaměstnán na stavbě vrchního elektrického vedení v době od 27. září 1935 do 15. února 1936, se na žalované domáhá zaplacení 2.172 Kč 05 h s přísl., a to 1.446 Kč 55 h jako nedoplatku na mzdě, tvrdě, že byla ujednána tesařská mzda 4 Kč na hodinu, a zbytku zažalované částky jako 8% příplatků za práci výškovou, 100% za práci nedělní a 25% za práci přes čas. Dotčené nároky opírá o kolektivní smlouvu, uzavřenou dne 15. března 1935 mezi Svazem zaměstnavatelů severočeských stavebních živností v Liberci se strany jedné a Svazem dělnictva stavebního, kamenného a keramického průmyslu v Československé republice sídlícím v Praze a Svazem křesťanských továrních a stavebních dělníků pro Československou republiku sídlícím ve Svitavách se strany druhé, a pro případ neplatnosti řečené smlouvy o mzdu obvyklou. Žalovaná firma namítla, že uvedená kolektivní smlouva není pro ni závazná, a tvrdí, že žalobce dostal ujednanou mzdu 4 Kč, dokud pracoval jako tesař, a že dále obdržel podle ujednání jako výpomocný dělník hodinovou mzdu 2 Kč 50 h a od 2. ledna 1936 2 Kč 70 h. Soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu. Důvody; Podle nesporného přednesu obou stran došlo mezi nimi k úplatné smlouvě námezdní podle § 1151 obč. zák., a bylo proto především zjistiti, zda pro oba smluvce platí shora uvedená kolektivní smlouva. Po té stránce jest upozorniti na to, že kolektivní smlouva má platnost pouze pro členy smluvních organizací, které ji uzavřely. Žalobcem tvrzená neúčinnost sjednané individuální služební smlouvy, která ne-

odpovídá ustanovením kolektivní smlouvy, by mohla nastati pouze tehda, kdyby smluvci byli členy shora dotčených smluvních organizací. Členství to je předpokladem i pro nepřipustnost zkrácení mzdových nároků z kolektivní smlouvy smlouvou individuální ve smyslu § 4 vlád. nař. ze dne 29. dubna 1935, č. 89 Sb. z. a n. Je sice nesporno, že žalobce jest členem svazu stavebního dělnictva, nebylo však prokázáno, že i žalovaná firma, popírající členství, byla nebo jest členem smluvní strany zaměstnavatelské, a dopisem Svazu zaměstnavatelů severočeských stavebních živností v Liberci ze dne 2. října 1936 jest dokázáno, že žalovaná nebyla členkou, ježto členy řečeného svazu mohou býti jen ti, kteří provozují stavební živnosti. Žalovaná firma však nemá koncesi, týkající se stavební živnosti. Nemůže tudíž býti řeči o platnosti uvedené kolektivní smlouvy pro služební poměr žalobce vůči žalované a o významu pro posouzení jeho nároků. Byla proto právně možná individuální dohoda smluvců o výši mzdy. K takovéto dohodě také došlo, jak odvolací soud zjistil. Podle zjištění toho byla ujednána mzda 4 Kč za hodinu po dobu tesařské práce a nižší mzda výpomocných dělníků 2 Kč 50 h za hodinu, a to bez příplatků. Nelze tudíž říci, že se snížení mzdy z 4 Kč na 2 Kč 50 h stalo jednostranným příkazem a provedením žalované firmy bez žalobcova souhlasu, jak míní prvý soud. Žalobci tudíž do 2. ledna 1936 nepřislušela jiná mzda, než mu byla vyplacena, a neměl do té doby vůbec nároku na příplatky.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud právem došel k závěru, že hromadná smlouva ze dne 15. března 1935, sjednaná jednak mezi Svazem zaměstnavatelů severočeských stavebních živností v L. a jednak Svazem dělnictva stavebního, kameno- a keramického průmyslu v Československé republice sídlícím v P. a Svazem křesťanských továrních a stavebních dělníků pro Československou republiku sídlícím ve S., se nehodí na žalobcův pracovní poměr, ježto žalovaná firma nebyla a není členkou dotčeného svazu zaměstnavatelského. Neplynuly-li však žalobcovy nároky z ustanovení hromadných smluv, nemá významu ani ustanovení § 4 vlád. nař. č. 89/1935 Sb. z. a n., že jednotlivou (individuální) smlouvou nesmějí býti zkráceny mzdové nároky zaměstnancovy, plynoucí z ustanovení hromadných smluv pracovních. Žalobce nepřednesl v řízení nižších stolic, že byl zaměstnán při práci provedené podle veřejné dodávky, a činil-li tak teprve v dovolání, snaže se z toho dovoditi právní důsledky, jde o novotu v dovolacím řízení nepřipustnou (§ 24 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.), k níž nelze přihlížeti. Byla-li, jak odvolacím soudem zjištěno, mezi stranami ujednána mzda žalobci příslušící, měl žalobce jen nárok na tuto mzdu a nikoliv na mzdu v místě obvyklou (§ 1152 obč. zák.).

Čís. 16172.

Vyplácel-li zaměstnavatel každoročně v určitou dobu zaměstnancům remuneraci (novoročné) v určité výši a ohlásil-li ji jako součást zaměstnancova příjmu pensijnímu ústavu a nemocenské pojišťovně, není oprávně-